

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 27 listopada 2025 r.

Poz. 4883

WYROK NR II SA/WR 143/25
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 22 maja 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis

Sędzia WSA Władysław Kulon (spr.)

Asesor WSA Dominik Dymitruk

po rozpoznaniu w Wydziale II w trybie uproszczonym

na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 maja 2025 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Gminy Borów

z dnia 28 listopada 2024 r. nr XII/70/2024

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu geodezyjnego Borów

I. stwierdza nieważność § 33 ust. 2 we fragmencie „zabudowa usługowa, z wyłączeniem:” zaskarżonej uchwały;

II. zasądza od Gminy Borów na rzecz strony skarżącej kwotę 480 (słownie: czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski jako organ nadzoru nad działalnością gminną, podając w podstawie prawnej art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 poz. 1465 ze zm.) oraz art. 50 § 2, art. 54 § 1 i art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935), złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę, w której wniósł o stwierdzenie nieważności § 33 ust. 2 we fragmencie „zabudowa usługowa, z wyłączeniem:” uchwały nr XII/70/2024 Rady Gminy Borów z dnia 28 listopada 2024 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu geodezyjnego Borów, zwanej dalej „uchwałą” oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Formułując tej treści wnioski skargi jej autor zarzucił Radzie Gminy Borów podjęcie § 33 ust. 2 we fragmencie „zabudowa usługowa, z wyłączeniem:” uchwały z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1330 ze zm.), zwanej dalej „ustawą” lub „u.p.z.p.”, w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz § 6 w zw. z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), zwanego dalej: „rozporządzeniem”, polegającym na naruszeniu zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zamieszczenie w uchwale wewnętrznie sprzecznych regulacji.

Uzasadniając podniesiony zarzut organ nadzoru wskazał, że Rada Gminy Borów na sesji w dniu 28 listopada 2024 r., w związku z uchwałą nr XXVIII/187/2013 Rady Gminy Borów z dnia 30 lipca 2013 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Borów oraz sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla pozostałej części obrębu geodezyjnego Borów nieobjętej planem oraz po stwierdzeniu, że w niniejszej uchwale nie zostały naruszone ustalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Borów przyjętego uchwałą nr LX/37/2024 Rady Gminy Borów z dnia 28 marca 2024 r., podjęła uchwałę nr XII/70/2024 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu geodezyjnego Borów.

Po wskazaniu, że uchwała wraz z dokumentacją prac planistycznych wpłynęła do organu nadzoru w dniu 11 grudnia 2025 r. i upłynął termin, o którym mowa w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, uznano, że konieczne stało się wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu.

Organ nadzoru wskazał, że w dniu 24 września 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 1688, dalej - ustawa zmieniająca). W analizowanym przypadku zastosowanie znajdzie ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy zmieniającej w związku z przepisami intertemporalnymi zawartymi w art. 67 ust. 3 pkt 2 i pkt 4 ustawy zmieniającej. Jak wynika z art. 67 ust. 3 pkt 2 ustawy zmieniającej do spraw opracowania i uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego albo ich zmian przepisy art. 15 ust. 1 i art. 20 ustawy zmienianej w art. 1, tj. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, stosuje się w brzmieniu dotychczasowym do dnia wejścia w życie planu ogólnego gminy w danej gminie, z wyłączeniem obowiązków określonych w art. 67 ust. 3 pkt 2 lit. a i b. Natomiast zgodnie z art. 67 ust. 2 pkt 4 ustawy zmieniającej do spraw opracowania i uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego albo ich zmian przepisy niewymienione w pkt 1-3 stosuje się w brzmieniu dotychczasowym - w przypadku gdy postępowanie zostało wszczęte i niezakończony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Do opracowania miejscowego planu przystąpiono przed wejściem w życie ustawy zmieniającej, zaś uchwała w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Borów oraz sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla pozostałej części obrębu geodezyjnego Borów nieobjętej planem została podjęta Radą Gminy Borów w dniu 30 lipca 2013 r.

Po wskazaniu na art. 28 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części, Wojewoda podał, że przeprowadzona ocena zgodności z prawem niniejszej uchwały, pozwoliła stwierdzić, że Rada Gminy Borów, uchwalając przedmiotowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w sposób istotny zasady sporządzania planu.

Zasady sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczą całego aktu obejmującego część graficzną i tekstową, zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Zawartość planu miejscowego określa art. 15 ust. 2 i ust. 3 ustawy, natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiały planistyczne, skalę opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardy oraz sposób dokumentowania prac planistycznych) określa art. 16 ust. 1 ustawy oraz wydane, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w ust. 2 tego artykułu, rozporządzenie.

Przedmiotową uchwałą Rada uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego obrębu geodezyjnego Borów. Zdaniem organu nadzoru istnieje wewnętrzna sprzeczność w treści § 33 uchwały. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Rada Gminy Borów, realizując upoważnienie ustawowe, w § 33 ust. 1 uchwały wprowadziła regulacje dla terenu zabudowy usługowej - usługi oświaty, oznaczonego symbolem 1Uo. Równocześnie w § 33 ust. 2 uchwały dopuszczono przeznaczenie terenu: zabudowa usługowa, z wyłączeniem: zabudowa usługowa - usługi oświaty, zapisując: „1. Ustala się teren zabudowy usługowej - usługi oświaty, oznaczony symbolem 1Uo. 2. Dopuszcza się następujące przeznaczenie terenu: zabudowa usługowa, z wyłączeniem: zabudowa usługowa - usługi oświaty.”.

W ocenie organu nadzoru przedmiotowy zapis § 33 ust. 2 uchwały jest wewnętrznie sprzeczny z przeznaczeniem terenu 1Uo określonym w § 33 ust. 1 uchwały, gdzie Rada Gminy Borów wprowadziła teren zabudowy usługowej - usługi oświaty. Wobec tego tekst uchwały jest wewnętrznie sprzeczny, a taki sposób stanowienia prawa narusza zasady konstytucyjne. Skoro miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 ustawy), to konieczne jest by zawarte w nim regulacje spełniały warunek określoności prawa, co „oznacza nakaz jego precyzyjności, tj. stanu, w którym istnieje możliwość wywiedzenia z niego jednoznacznej normy prawnej oraz nakaz formułowania prawa przejrzystego, tj. zrozumiałego dla jednostki.

Konieczność stanowienia prawa cechującego się „poprawnością”, „precyzyjnością” i „jasnością” wielokrotnie podkreślał także Trybunał Konstytucyjny (np.: wyroki TK z dnia 10 listopada 1998 r., K 39/97; z dnia 11 stycznia 2000 r., K 7/99; z dnia 13 lutego 2001 r., K 19/99; z dnia 13 września 2005 r., K 38/04; z dnia 7 listopada 2006 r., SK 42/05). Wskazywał on ponadto, jako wymóg zgodności aktu z zasadami prawidłowej legislacji, koherentność przepisów. Trybunał Konstytucyjny uzasadniał, że „nie tylko poszczególne przepisy winny być sformułowane poprawnie z punktu widzenia językowego i logicznego, lecz wymóg logicznej poprawności i spójności należy stawiać całemu aktowi prawnemu. [...] Przy ocenie każdej regulacji obejmującej kilka przepisów albo przy badaniu różnych norm prawnych zawartych w jednym akcie prawnym konieczne jest rozważenie, czy te regulacje i unormowania pozostają ze sobą spójne i logicznie powiązane” (wyrok TK z dnia 17 maja 2005 r., P 6/04). Jak zostało wykazane powyżej, kwestionowane fragmenty uchwały nie spełniają tych, wskazanych przez Trybunał Konstytucyjny, wymogów prawidłowej legislacji, naruszając tym samym art. 2 Konstytucji RP ustanawiający zasady demokratycznego państwa prawnego.

Kolejno wyjaśniając zarzut naruszenia § 6 w zw. z § 143 rozporządzenia, Wojewoda wskazał, że zgodnie z treścią § 6 przepisy ustawy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencję prawodawcy. Przepis § 6, zgodnie z treścią § 143, ma zastosowanie do projektów aktów prawa miejscowego. Odwołując się do orzecznictwa skarżący przypomniał zasadę, że zawarcie w planie miejscowym regulacji w zakresie zasad zagospodarowania terenów, które są ze sobą sprzeczne - co nie jest w niniejszej sprawie sporne - skutkować może brakiem możliwości takiego odczytu ustaleń planu, aby możliwe było skuteczne i pozbawione wątpliwości natury interpretacyjnej wydanie pozwolenia na budowę. Wprowadzenie w akcie prawa miejscowego przepisu, którego nieostrość, czy też nawet sprzeczność, pozwala na dowolne jego zastosowanie - stanowi tak istotne uchybienie zasadom stanowienia prawa, które przemawia za jego wyeliminowaniem z obrotu prawnego. Według § 6 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. nr 100, poz. 908), przepisy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawarte w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Tekst normatywny powinien być sformułowany nie tylko zwięźle ale przede wszystkim precyzyjnie, tak aby nie pozwalał na dowolność interpretacji lecz by był możliwy do zastosowania w konkretnej sprawie. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego formułuje normy powszechnie obowiązujące, których adresatami są zarówno organy administracyjne, jak i inne podmioty (osoby fizyczne, osoby prawne itd.). Wprowadzenie w planie takich zapisów stanowi zatem istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego i godzi

w zasady poprawnej (przyzwoitej) legislacji, stanowiącej element reguły demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

Końcowo Wojewoda podniósł, że w toku postępowania nadzorczego, na skutek skierowanego do Rady Gminy Borów zapytania, udzielono odpowiedzi zgodnie z którą: „Wyjaśniam, że zawarte w § 33 ust. 2 uchwały sformułowanie „zabudowa usługowa z wyłączeniem” stanowi niezamierzony oczywisty błąd edytorski tekstu uchwały. W rzeczywistości zamierzeniem Rady Gminy Borów było ustalenie przeznaczenia terenu w postaci „zabudowy usługowej - usługi oświaty”, zgodnie z przyjętą nazwą terenu ustalonego w § 33 ust. 1, wyznaczonego na rysunku planu miejscowego i oznaczonego symbolem 1Uo. Teren ten obejmuje swoim obszarem teren istniejącej szkoły podstawowej. Wskazany fragment ustalenia § 33 ust. 2 jest niepotrzebny, może prowadzić do pewnych wątpliwości przy interpretacji, jednak jednoznaczność jego intencji wynika z § 33 ust. 1”.

W udzielonej Sądowi odpowiedzi na skargę Rada Gminy Borów wniosła o jej uwzględnienie w całości.

Pismem z dnia 19 marca 2025 r. pełnomocnik skarżącego wniósł o skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie uproszczonym. Rada Gminy, po zapoznaniu się z wnioskiem, nie wniosła o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem (legalności), jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Sądy administracyjne, kierując się wspomnianym kryterium legalności, dokonują oceny zgodności treści zaskarżonego aktu oraz procesu jego wydania z normami prawnymi – odpowiednio: ustrojowymi, proceduralnymi i materialnymi – przy czym ocena ta jest dokonywana według stanu prawnego i zasadniczo na podstawie akt sprawy istniejących w dniu wydania zaskarżonego aktu.

W świetle art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r., poz. 935) - dalej: p.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego.

Stosownie do art. 134 § 1 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną w niej podstawą prawną. Oznacza to, że bierze pod uwagę wszelkie naruszenia prawa, a także wszystkie przepisy, które powinny znaleźć zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, niezależnie od żądań i wniosków podniesionych w skardze, w granicach sprawy, wyznaczonych przede wszystkim określonym w skardze przedmiotem zaskarżenia – który może obejmować całość albo tylko część określonego aktu lub czynności (zob.: J.P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2011, uw. 1 do art. 134; a także wyroki NSA z: 05.03.2008 r., sygn. akt I OSK 1799/07; 09.04.2008 r., sygn. akt II GSK 22/08; 27.10.2010 r., I OSK 73/10), przy czym reguła ta odnosi się również do zaskarżania planów miejscowych (por. wyroki NSA z: 05.06.2014 r., sygn. akt II OSK 117/13 i 20.12.2022 r., sygn. akt II OSK 2150/21) – oraz rodzajem i treścią zaskarżonego aktu.

Tak sprawowanej kontroli sądowej została poddana w niniejszej sprawie uchwała Rady Gminy Borów z dnia 28 listopada 2024 r. nr XII/70/2024 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu geodezyjnego Borów w zaskarżonej części, tj. § 33 ust. 2 we fragmencie „zabudowa usługowa, z wyłączeniem”.

Przystępując do merytorycznego rozpoznania sprawy w granicach zaskarżenia oraz własnej kognicji Sąd wskazuje, że oceny, czy zaskarżony plan miejscowy jest obarczony wadą skutkującą stwierdzeniem jego nieważności na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. dokonuje się przez pryzmat przesłanek wynikających z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Zgodnie z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. tylko istotne naruszenie zasad sporządzania oraz istotne naruszenie trybu sporządzania planu miejscowego, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Przepis art. 28 u.p.z.p. jako *lex specialis* stanowi niewątpliwie modyfikację ogólnej reguły wyrażonej w art. 91 ust. 1 w zw. z ust. 4 u.s.g., zgodnie z którą uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna, jeżeli naruszenie prawa jest istotne (por. wyrok NSA z 14.03.2018 r., sygn. akt II OSK 1981/16). Za istotne naruszenie prawa w tym zakresie, skutkujące nieważnością aktu planistycznego w całości lub w części, należy rozumieć jedynie takie, które prowadzi w konsekwencji do sytuacji, w której przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad lub trybu sporządzania aktu planistycznego. Pojęcie trybu

sporządzania planu miejscowego (tzw. procedury planistycznej), którego zachowanie stanowi przesłankę formalną zgodności planu miejscowego z przepisami prawa, odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego, począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu, a na jego uchwaleniu skończywszy. Z kolei pojęcie zasad sporządzania planu miejscowego, których przestrzeganie stanowi przesłankę materialną zgodności planu miejscowego z przepisami prawa, należy wiązać z samym sporządzeniem (opracowaniem) aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna, załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej (por. wyroki NSA z: 25.05.2009 r., sygn. akt II OSK 1778/08 i 11.09.2008 r., sygn. akt II OSK 215/08). Zasady sporządzania planu miejscowego w aspekcie jego wymaganej oraz dopuszczalnej treści zostały szczegółowo określone przede wszystkim w przepisach art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p. – określających katalog zagadnień (elementów treściowych) podlegających normowaniu w planie miejscowym obowiązkowo (ust. 2) oraz w zależności od potrzeb (ust. 3). Ponadto przyjmuje się, że pojęcie „sprzeczności z prawem” obejmuje sprzeczność postanowień aktu prawa miejscowego z jakimkolwiek aktem prawa powszechnie obowiązującego, w tym także z rozporządzeniem (por. M. Bogusz, Usytuowanie aktów prawa miejscowego stanowiących przez organy samorządu terytorialnego w hierarchii źródeł prawa (kolejny przyczynek do dyskusji) [w:] Prawne formy działania stosowane przez organy samorządu terytorialnego. Księga jubileuszowa Profesora Krystiana Ziemskiego, pod red. M. Szewczyka i M. Jędrzejczak, Warszawa 2022, s. 18-19) – co w rezultacie oznacza, że również z Zasadami techniki prawodawczej.

Mając na względzie wskazane kryterium kontroli legalności zaskarżonego aktu prawa miejscowego, Sąd, po poddaniu ocenie istniejących w sprawie okoliczności faktycznych i prawnych, podzielił co do zasady zarzuty i argumentację skargi złożonej przez organ nadzoru. Nie budzi także wątpliwości Sądu konieczność stwierdzenia nieważności § 33 ust. 2 przedmiotowej uchwały we fragmencie „zabudowa usługowa, z wyłączeniem:” Organ planistyczny we wskazanym fragmencie uchwały zawarł sprzeczne ze sobą regulacje dotyczące przeznaczenia terenu opisanego jako 1Uo, co jest sprzeczne z zasadami techniki prawodawczej. W § 33 ust. 1 uchwały zamieszczono bowiem regulacje dla terenu zabudowy usługowej - usługi oświaty, oznaczonego symbolem 1Uo. Z kolei w § 33 ust. 2 uchwały dopuszczono przeznaczenie terenu: zabudowa usługowa, z wyłączeniem: zabudowa usługowa - usługi oświaty: „1. Ustala się teren zabudowy usługowej - usługi oświaty, oznaczony symbolem 1Uo. 2. Dopuszcza się następujące przeznaczenie terenu: zabudowa usługowa, z wyłączeniem: zabudowa usługowa - usługi oświaty.”

Jednocześnie, jak wynika z akt sprawy, organ nadzoru pozyskał wyjaśnienia organu planistycznego, który wskazał, że „(...)”, zawarte w § 33 ust. 2 uchwały sformułowanie „zabudowa usługowa z wyłączeniem:” stanowi niezamierzony oczywisty błąd edytorski tekstu uchwały. W rzeczywistości zamierzeniem Rady Gminy Borów było ustalenie przeznaczenia terenu w postaci „zabudowy usługowej- usługi oświaty”, zgodnie z przyjętą nazwą terenu ustalonego w § 33 ust. 1, wyznaczonego na rysunku planu miejscowego i oznaczonego symbolem 1Uo. Teren ten obejmuje swoim obszarem teren istniejącej szkoły podstawowej. Wskazany fragment ustalenia § 33 ust. 2 jest niepotrzebny, może prowadzić do pewnych wątpliwości przy interpretacji, jednak jednoznaczność jego intencji wynika z § 33 ust. 1”.

Jak wyjaśniano już w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, zawarcie w planie miejscowym regulacji, które są ze sobą sprzeczne - co nie jest w niniejszej sprawie sporne - skutkować może brakiem możliwości takiego odczytu ustaleń planu, aby możliwe było choćby skuteczne i pozbawione wątpliwości natury interpretacyjnej wydanie pozwolenia na budowę. Wprowadzenie w akcie prawa miejscowego przepisu, którego nieostrość, czy też nawet sprzeczność, pozwala na dowolne jego zastosowanie - stanowi tak istotne uchybienie zasadom stanowienia prawa, które przemawia za jego wyeliminowaniem z obrotu prawnego (wyr. tut. Sądu z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt II SA/Wr 433/20), internetowa baza CBOSA.

Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, w całości podziela prezentowane stanowisko.

Mając powyższe na uwadze, Wojewódzki Sąd Administracyjny działając zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a.